

[Aksel Knudsen.]

langt ude på overdrevet. Det kan ikke være nødvendigt.

Så vil jeg gerne henstille til de 3 partier ikke at snakke om ekstraordinære aktioner i denne forbindelse, for det er jo ikke en akut krise, man har, men en mere langvarig krise. Man har jo indsigt i regnskaberne igennem repræsentanter i bestyrelsen, så det kan heller ikke være noget nyt.

Knud Jespersen (DKP):

Nu ved jeg jo, at kristeligt folkepartis ordfører er ekspert på skibsområdet. Hvis nu jeg skulle tage de sidste bemærkninger så alvorligt, som jeg gerne ville, så ville jeg sige, at det vistnok var en misforståelse, at vi her lå nærmere ved Noahs Ark end ved moderne skibsværftsproblemer.

Jeg har aldeles ikke påstået, at man ikke købte stål i Japan. Jeg har derimod påvist, at man skulle købe stål uden for fællesmarkedet. Jeg kunne have føjet til, hvad jeg meget vel ved, at Lindøværftet køber noget stål i Japan, men i modsætning til hr. Aksel Knudsen, så er Lindøværftet for mig ikke hele verden og ikke hele skibsindustrien. Jeg har aldeles ikke påstået, at man ikke solgte skibe til den socialistiske verden, men jeg har sagt, at man kunne sælge mange flere, hvis handels- og industriministeren ellers kunne udvikle den aktivitet, der var fornøden, for at sikre et økonomisk grundlag for en garantiordning, der kunne sikre — hvad jeg heller ikke foreslog, det er den tredje misforståelse — at man kunne se, ligesom hos handelsministerens industrielle kollega i Sverige, at vi er parate til at yde sådanne garantier, når kølen er lagt, selv om skibet ikke er solgt. Altså de tre påstande kan man tilskrive hvem som helst, bare ikke mig.

I øvrigt var det en kærkommen lejlighed til at præcisere, at jeg synes absolut, man har fået noget ud af denne debat. Når hr. Ninn-Hansen gav udtryk for, at det her måske kunne skade debatten om fiskene, det har skadet osv., så har jeg lyst til at spørge hr. Ninn-Hansen: hvilken debat har været ført i det høje ting, der ikke har skadet et eller andet sted? Hvis vi skulle drage denne konklusion, så blev logikken, at tinget skulle hjemsendes, ikke bare på juleferie, men hele tiden. Da jeg nok er tilhænger

af udenomsparlamentariske aktioner, men også tilhænger af en parlamentarisk virksomhed, så vil jeg ikke gå ind på denne side af sagen.

Jeg blev rørt før af hr. Ninn-Hansens bemærkninger om bygning af krigsskibe, og det gør mig lidt ondt, at handelsministeren så rask sagde her, at vi er i gang med koordinationer, for hvis der er noget, vi ikke har brug for, så er det bygning af krigsskibe, og det hjælper ikke handelsministeren, at han vil gøre alle mulige tilfreds. Vi skal hverken have noget nyt forsvarsforlig eller nogen nye krigsskibe, hverken små eller store kanonbåde. Det, det drejer sig om, er, at vi har værfter og muligheder for at sikre værfterne beskæftigelse, og dér røgte handelsministeren aldeles ikke ved det væsentlige, jeg sagde: de garantiordninger, vi har, følger skibene og ikke værfterne. Det skal laves om. Det var et meget konkret forslag. For ellers kan man få garantiordninger for at bygge alle mulige andre ting. De følger skibene og ikke værfterne.

For det andet følger afskrivningsordningerne skibene og skibenes ejere, men så må vi gøre dem betinget af, at skibene er bygget i Danmark, for ellers passer det jo ikke, hvad den ærede handelsminister har sagt tidligere, at afskrivningsbestemmelser var til fremme af den danske beskæftigelse. Det hjælper jo fedt, at vi laver disse afskrivningsregler, for når jeg kommer og foreslår dem ophævet, så siger I: dem må vi endelig have, for ellers kan vi ikke opretholde skibsværfter på Taiwan og i Japan. Det er jo ikke på den måde, reglerne skal være beskæftigelsesfremmende. De burde derfor øremærkes, som man nu og da siger med et sprog, som jeg ikke bryder mig så meget om, men så er det i al fald forståeligt.

Hvad angår aktiviteten på østhandelen, synes jeg da, at man skal erindre sig, at det var handelsministerens kollega, daværende statsminister H. C. Hansen, der i 1956, på et tidspunkt, hvor reallønnen var faldende, og hvor beskæftigelsen ikke var alt for god, i kritiske bemærkninger over for værftsarbejdernes krav om mere østhandel og om at bryde med de amerikanske krav om, at man ikke måtte have lov til at bygge tankskibe og køleskibe, for det var strategiske våben, sagde: venner! Den tid vil komme, hvor de bliver sultne. Nej, den tid kom, hvor de selv